

Gemeente,

Christus' dood en begrafenis, en zijn neerdaling ter helle -, zie hier de onderwerpen, die vanavond aan de orde zijn. het zijn zeer ernstige zaken, waarbij wij bepaald worden. De gebeurtenissen die ons bezighouden in de zogenaamde lijdensweken. Onze HC wil er zijn licht over laten schijnen; men kan ook zeggen: de kerk belijdt welk heil zij er in ziet en in ondervindt. Immers, in de Catechismus spreekt de kerk; de Catechismus is een belijdenisgeschrift van de kerk. Reeds is in de voorafgaande zondag, zondag 15, gesproken over Christus' lijden onder Pontius Pilatus en over zijn kruisiging. Van stukje tot beetje gaat nu de Heidelberger verder. Wat volgde op Christus' kruisiging? U weet het natuurlijk wel: Zijn dood! En daarom staat er in de eerste vraag van onze Zondag: 'Waarom heeft Christus Zich tot in den dood moeten vernederen?' een paar opmerkingen over deze vraag. Ik kom hierin het woord 'vernederend' tegen. Christus heeft zich tot in de dood vernederd. Zijn dood was een vernedering! Zeker! Altijd is de dood een vernedering! Hij is dat voor elk mens. De dood is vernederend. Als een mens, die eertijds misschien sterk en gezond was, het onderspit moet delven voor de dood; tenslotte machteloos neerligt, zich met geen vin meer kan verroeren, verstijfd in al zijn ledematen -, is dat niet vernederend? De dood is vernederend! Ook Christus' dood is vernederend geweest, heeft gehoord bij zijn vernedering. Er staat vervolgens in onze vraag het woordje 'moeten' -, waarom heeft Christus zich tot in de dood moeten vernederen? Er zat een moeten achter! Christus heeft moeten sterven. Zijn vernedering zou niet volkomen geweest zijn, als Hij niet ook nog gestorven was. En nu vraagt de Catechismus: Waarom heeft Christus zich tot in de dood moeten vernederen? Wij zijn benieuwd naar het antwoord. Hoor wat er staat: Daarom dat vanwege de gerechtigheid en waarheid Gods niet anders voor onze zonden kon betaald worden, dan door de dood van de Zoon Gods. Als ik met mijn woorden eerst even zeggen mag wat hier staat, dat is het: Onze zonden waren zo erg, dat Christus ervoor moest sterven; op geen andere wijze konden onze zonden worden betaald; dit hoge, zeg: allerhoogste offer moest er voor worden gebracht. He tis geen kleine zaak, gemeente, die hier aan de orde is.

De zaak van zonden, en hoe erg die zijn en welke prijs er voor betaald moest worden om ze weg te nemen. U moet het u heel concreet voor ogen stellen! Golgotha, het Kruis, Christus aan dat Kruis, stervende, even later: dood -, voor u. Dit moest gebeuren. Deze prijs moest worden betaald. Met een mindere prijs kón het niet. hoe erg zijn dus mijn zonden! Hoe erger de misdaad des te zwaarder de boete. Wie een verkeersovertreding begaat, krijgt boete, maar niemand zal het in zijn hoofd halen de overtreder te straffen met levenslang. Als men een moord begaan heeft, dan krijgt met levenslang. De misdaad moet dus wel ontstellend groot zijn, als de Bijbel zegt, dat Christus ervoor aan het Kruis heeft moeten sterven! Wij zullen aan onze zonden niet met wat schouderophalend mogen voorbijgaan. O mijn schuld, heeft een kerkvader eens uitgeroepen, mijn zeer zware schuld. Wij kijken nog eens naar het antwoord. Vanwege de gerechtigheid en waarheid Gods kon niet anders voor onze zonden worden betaald, dan door de dood van de Zoon Gods. twee deugden van God hebben Christus' dood voor onze zonden vereist: zijn gerechtigheid en waarheid! De gerechtigheid Gods heeft geëist, dat voor onze zonden betaald moest worden, met de dood van niemand minder dan de Zoon van God. God heeft niet zomaar het kwaad van onze zonden ongedaan kunnen maken. Daarvoor was zijn misdaad te erg. God is een rechtvaardig God. Tot zijn eigenschappen behoort ook gerechtigheid. Een andere eigenschap van God, die hier ten sprake moet komen en in de Catechismus dan ook genoemd wordt, is Gods waarheid. God is waarachtig! Wat Hij gezegd heeft, doet Hij ook. hij had in het paradijs gezegd: ten dage dat ge daarvan eet, d.w.z. van de verboden boom, zult gij den dood sterven. God heeft niet anders dan wóórd kunnen houden! Toen Christus

de zonden op zich nam, moest Hij sterven. Het kruis was onontkoombaar. Er heeft op deze aarde een Kruis moeten staan, en aan dat Kruis heeft Hij moeten sterven, Hij die de zonde voor ons wilde betalen.

Gemeente, raken wij niet onder de indruk van de diepte van onze schuld? Laat het tot ons doordringen wat er is geschied! Gods eigen Zoon, Zijn Geliefde, in Wie God al Zijn welbehagen had, de dood gestorven. Als een christen hier over nadenkt, als dit tot hem doordringt, als hij, door de HG, er wat van beseft en gevoelt, is hij één en al verbazing en verwondering. Dan zal hij geneigd zijn uit te roepen: o God, hoe gtrot is mijn schuld, maar ook: hoe groot is Uw genade! Wat is uw liefde in JC groot, dat Gij voor ons arme, ellendige zondaren, zulk een offer hebt willen brengen! De dood van Christus dringt ons ook tot wederliefde. Wie zou niet een Heere, die zoveel voor ons heeft over gehad willen liefhebben? Schieten wij daar niet altijd tekort in? Moeten wij ons niet schamen wegens ons gebrek aan liefde? Hier zullen wij het nu bij laten, gemeente, wat deze eerste vraag betreft.

Dus de volgende, vraag 41 'Waarom is Hij begraven geworden?' U weet, in de Apostolische Geloofsbelijdenis volgt op de woorden: gekruisigd, gestorven... het woord begraven. Christus is ook begraven! Men heeft Hem in een graf gelegd. De geschiedenis is u wel bekend. In de hof van Jozef van Arimathea heeft men Hem neergelegd. Vrouwen en vrienden hebben dat gedaan. In allerijl Jezus gebalsemd, men kwam er niet mee klaar, de sabbat was nabij. Maar in elk geval, men heeft Hem begraven. En nu wordt in de HC gevraagd naar de betekenis daarvan, 'Waarom is Hij begraven geworden?' het antwoord is wat merkwaardig, er staat: 'Om daarmee te betuigen dat Hij waarachtig gestorven was.' Bij dit antwoord zou ik willen opmerken, gemeente, dat er over dit begraven worden van Christus nog wel iets meer te zeggen zou zijn. de HC is niet volledig, heeft dat ook niet willen zijn. de Catechismus licht één ding eruit, haalt dat naar voren en zegt: Daarom is Hij begraven. Als iemand begraven wordt, natuurlijk, dan is hij gestorven. Levenden worden niet begraven. Elke begrafenis is een bewijs van de dood van degene die weggedragen wordt. de vastheid, de zekerheid van de dood van de persoon die het betreft blijkt uit zijn begrafenis. En zie, dáár doelt nu onze Catechismus op. Christus is waarlijk gestorven, zie zijn begrafenis!

Het is alsof de Catechismus wil zeggen: waarlijk onze zonden zijn verzoend! De dood van Christus voor onze zonden is gebleken uit zijn begrafenis! Dat mag u troosten, wil de Catechismus zeggen. U moogt in uw geloof verzekerd zijn van de dood van Christus, ter wille van uw zonden; u moogt verzekerd zijn van uw verzoening met God. Olevianus, een der opstellers van de Catechismus heeft een hele mooie vergelijking bij de uitleg van deze vraag. Hij zegt: denkt eens aan Jona! Toen Jona overboord werd geworpen, dus in de zee, en de vis hem opslokte, toen, op datzelfde ogenblik, stilde wind. De storm die zo hevig had gewoed, bedaarde. De zee, die zo wild en onstuimig was geweest, werd rustig en kalm. Jona vond zijn graf in de golven, althans zo leek het, en daarmee was God verzoend, Zijn toorn nam een einde. En zie, zegt Olevianus, zo is het nu ook met de begrafenis, met het graf van Christus gesteld! Hij is begraven -, Gods toorn was gestild! Na de ontzettende dingen van Golgotha de stilte van de dood, van het graf, van het hof van Jozef.

Wij willen over de begrafenis van de Heere JC nog een paar dingen zeggen. Het is met het lichaam van de Heere JC gegaan als met een graankorrel! Als wij koren zaaien, werpen wij graankorrels in de aarde. En u weet het: die moeten eerst sterven: pas als zij sterven kunnen zij vrucht dragen! Christus' dood en begrafenis hebben rijke vrucht gedragen. Als een graankorrel heeft Hij in de aarde gelegen. Hij is gestorven, opdat Hij zou leven! Zijn begrafenis was een noodzakelijke voorwaarde voor zijn opstanding! Noodzakelijk was dus zijn begrafenis. En ook: In Christus graf is troost! De vrees voor het graf heeft Christus willen wegnemen door Zelf het graf in te gaan. Het graf lokt ons niet aan, begrijpelijk, maar toch kunnen wij het niet ontgaan -, wij mogen weten: De Heere heeft de verschrikking van het graf weggenomen. Hij heeft het graf geheiligd. Door zijn eigen aanwezigheid.

Wij gaan weer een stap verder, de volgende vraag, vraag 42 'Zo dan Christus voor ons gestorven is, hoe komt het dat ook wij moeten sterven?' zit daar niet iets ongerijmds in, wil de Catechismus zeggen. Moet de dood dan twee keer geëist worden. God heeft vanwege de zonden van Christus de dood geëist, en eist Hij de dood nu ook nog van ons? Als iemand u een rekening stuurt en u betaalt hem, en u krijgt een poosje later nog eens dezelfde rekening -, dan wordt u boos, dat neemt u niet. dan schrijft u misschien een brief of u belt hem op, u doet er wat tegen!

Welnu, Christus heeft bij God onze rekening, als ik het zo zeggen mag, vereffend, namelijk door te sterven! Zijn dood was een betaling voor onze zonden! Ongerijmd lijkt het dan ook, dat desniettemin ook wij nog moeten sterven. Dat lijkt niet te kloppen. Wacht eens even, zegt de Catechismus, niet te haastig! U draaft wel erg ver door. Hoor maar (En nu lees ik het antwoord op onze vraag): 'Onze dood is geen betaling voor onze zonden, alleen maar een afsterving van de zonden en een doorgang tot het eeuwige leven.' Hier zit een fout dat wij wellicht geen onderscheid maken tussen Christus' dood en onze dood. Maar er zal onderscheid gemaakt moeten worden. Christus' dood en onze dood zijn waarlijk niet gelijk. Onze dood is anders dan zijn dood is geweest. Een betaling voor de zonden, zo was Zijn dood, maar zo is de onze niet! nee, onze dood is niet het vereffenen van een rekening, de rekening van ons zondig leven. Als u zegt: een rekening behoeft maar één keer te worden betaald, dan hebt u gelijk! God eist niet twee keer hetzelfde. Wat Hij eens heeft geëist van zijn eigen Zoon, de Heere JC, dat eist Hij niet nog eens van ons. Als wij mogen behoren tot de ware gelovigen, dan is onze dood zo vreselijk niet. niet een afrekening, niet een betaling! Want er is al afgerekend en er is al betaald. De prijs, die de Heere JC gebracht heeft met Zijn sterven aan het Kruis, was voldoende! Toen is betaald voor onze zonden. De hele som is betaald. Alles is verrekend. De Catechismus zegt: ge zult over de dood anders moeten denken! Uw dood is niet een afbetaling van de zonden maar een afsterving, doorgang tot het eeuwige leven. Eerst dat laatste. Een doorgang, een deur, een opening. Een poort die opengaat -, dat is de dood. Te weten: voor een christen, de ware christen! Dat moet de apostel Paulus voor ogen hebben gehad toen hij zei: het leven is mij Christus, het sterven is mij gewin. Nu jaagt de dood geen angst meer aan, want alles, alles is voldaan! Dood, waar is uw prikkel? Hel waar is uw overwinning? Paulus zegt: de prikkel is uit de dood weggenomen, en die prikkel is de zonde. Er is troost voor christenen, ook in het uur van zijn dood. Hem mag dan worden voorgehouden, dat de dood niet meer is dan een poort tot het eeuwige leven!

Maar nu zegt de Catechismus nog iets, in dit antwoord. Er staat: een afsterving van de zonden! De zonden gaan niet mee, die blijven achter. Men verhaalt dat slangen bij tijden uit hun oude vel kruipen en dan in een nieuw vel voortleven. Zo is het in elk geval met de christen als hij sterft: het oude slangenvel van de zonden laat hij achter; hij leeft voort in een nieuwe gedaante. En dat alles danken wij aan Christus dood. Door Christus' dood is onze dood veranderd. Christus' dood heeft onze dood van een vijand tot een vriend gemaakt, van een afrekening tot een doorgang tot het eeuwige leven. De HC spreekt hier troostvolle taal. Daar kan een christenmens wat aan hebben, in leven en sterven.

Nu vraag 43. 'wat verkrijgen wij nog meer nuttigheid uit de offerande en de dood van Christus aan het kruis?'. U merkt, de Catechismus is niet uitgesproken. Hij heeft nog meer te vertellen. De bronnen vloeien rijkelijk. Overstelpend is de rijkdom der genade Gods in Christus' kruis. Het ene profijt na het andere kan genoemd worden, nut op nut -, voor allen, die ware christenen zijn. het antwoord zegt: 'dat door zijn kracht onze oude mens met Hem gekruisigd, gedood en begraven wordt, opdat de boze lusten des vlezes in ons niet meer regeren, maar dat wij onszelf Hem tot een offerande der dankbaarheid opofferen.' Er gaat nog altijd, zo wil de Catechismus zeggen, kracht uit van Christus' kruis! Tot op de dag van vandaag. Overal waar christenen zijn. het is met Christus' kruis heel wonderlijk gesteld! Stralen van kracht gaan er van uit; gingen er van uit en zullen er van blijven

uitgaan! Als ik geloof in de gekruiste Christus, dan ervaar ik de kracht die daarvan uitgaat. Dat doet mij iets! Dat laat mij niet zoals ik ben! Dat verandert mij! Dan gebeurt er iets met mij. Mijn oude mens gaat er dan aan. Ik wordt daardoor een nieuw mens. Gemeente, kennen wij dat ook? het zo gemakkelijk te zeggen dat men in Christus gelooft, maar kent ge ook, ervaart ge ook de kracht van Zijn kruis? Wie in Christus gelooft, ervaart dat iets in Hem gedood wordt. wat wordt dan in hem gedood? Zijn oude mens, ofwel: zijn boze lusten. Ik kan niet waarlijk in Christus' kruis geloven en tegelijk volop leven naar mijn boze lusten. Met mijn oude mens ofwel met mijn boze lusten gebeurt iets. Wat gebeurt er? Zij worden ook gekruisigd, worden ook gedood; zij worden ook begraven. Met mijn oude mens gebeurt hetzelfde als wat er met Christus is gebeurd. Hij is gekruisigd, mijn oude mens wordt ook gekruisigd. Hij is gedood, mijn oude mens wordt ook gedood. Hij is begraven, mijn oude mens wordt ook begraven. Het geloof in de Heere JC is niet maar een koude redenering, waar mijn hart buiten staat, waar mijn leven geen gevolgen van ondervindt. Nee, het geloof in Christus is een zeer directe, levende relatie met Christus! Door het geloof wordt ik zo één met Hem, dat mij gaat overkomen wat Hem is overkomen; ik word gekruisigd, ik word gedood, ik word begraven, ik sta op, ik vaar ten hemel, ik ben dan in de hemel. De Catechismus spreekt over onze oude mens. Wie is bedoeld met mijn oude mens? Daar ben ikzelf mee bedoeld. Ik met mijn boze lusten, ik met mijn zondige aard. Ik, zoals ik ben van nature, als gevallen Adamskind. Dat is mijn oude mens. Mag die leven, die oude mens? Hij moet gekruisigd, hij moet gedood, hij moet begraven worden. Dat is nogal wat! Daar is heel wat voor nodig! Daar komt wat voor kijken. Een levenslange strijd! Ik kom daar nooit geheel en al aan toe.

Als iemand stierf aan een kruis was dat een lange martelgang. Dat kon uren duren. Langzaam bloedde het slachtoffer leeg, langzaam stierf het leven weg. En zie, gemeente, zo gaat het nu ook in het leven des geloofs met ons oude mens. Het kost wat een strijd dat sterven van die oude mens, dat sterven aan onze boze lusten. Wat hebben wij niet een werk, dagelijks, met onze boze lusten! Ze steken steeds weer de kop op. U meent er één overwonnen te hebben, en zie, hoe levend en krachtig is hij nog! Dan zit de hoogmoed bij ons op de troon, dan de gierigheid, dan de wellust, dan de haat, dan weer een ander kwaad. O die oude mens! Wat baart hij ons zorg, wat bezorgt hij ons veel strijd! Wat hebben wij veel met hem te stellen. Maar dat die strijd er nog is, en dat die oude mens ons nog zoveel zorgen baart, en dat wij ons zo bedroeven over die oude mens, zie, dat is nu allemaal de vrucht van Christus' kruis, en van het geloof in dat Kruis! Zoveel kracht gaat er nog altijd uit van dat kruis van Christus, dat wij, als wij ware christenen zijn, dag en nacht er werk door hebben; dag en nacht daardoor leven in een tweestrijd met onszelf, met onze oude mens.

Gemeente, wij stappen hier nu van af, immers er is nog een vraag en antwoord die besproken moeten worden. Vraag 44 'Waarom volgt daar neergedaald ter helle?' u kent de Geloofsbelijdenis. De woorden staan letterlijk in onze belijdenis, en wel nadat eerst gesproken is over Christus' kruisiging, dood en begrafenis. Laat ik een opmerking vooraf mogen maken. Er is in de geschiedenis der theologie al heel wat te doen geweest over deze woorden: neergedaald ter helle! Er zijn er, die het letterlijk hebben opgevat. Christus zou letterlijk in de hel zijn geweest. De Roomse Kerk voegt daar aan toe: om te bevrijden de gelovigen uit het Oude Testament. Maar dat is een fantasie! Door ons, d.w.z. door de Catechismus, worden de woorden neergedaald ter helle figuurlijk opgevat. Deze woorden slaan dan op wat Christus geleden heeft, al in Getsémane, maar vooral aan het kruis, te weten: helse pijn en benauwdheid. Hoor maar het antwoord op deze vraag. Er staat: opdat ik in mijn hoogste aanvechtingen verzekerd zij en mij ganselijk vertrooste, dat mijn Heere JC door Zijn onuitsprekelijke benauwdheid, smarten, verschrikking en helse kwelling, in welke Hij in Zijn ganse lijden (maar inzonderheid aan het Kruis) gezonken was, mij van de helse benauwdheid en pijn verlost heeft. Laten wij gemeente, puntsgewijs de rijke en machtig antwoord trachten te ontleden. Het is een zeer diepgaand en boordevol antwoord.

In de eerste plaats, er staat dat Christus 'onuitsprekelijke benauwdheden, enz.' geleden heeft. Christus' leven is een leven vol benauwdheid, bitterheid en smarten geweest! Wat Hij geleden heeft, is door geen enkel ander schepsel ooit geleden! Martelaren hebben soms veel moeten lijden, een man als Jan de Bakker is levend verbrand, en zo is het velen van hen vergaan; maar Christus' lijden was nog veel erger. De Catechismus noemt de benauwdheid die Hij geleden, de smarten die Hij weggedragen heeft 'onuitsprekelijk'. Dat wil zeggen: daar zijn geen woorden voor! En zie, dat is nu Zijn neerdaling ter helle geweest. Toen in Getsémane een grote schrik over Hem kwam en Hij begon te beven, toen voer Hij, om zo te zeggen, ter helle. Toen Hij aan het kruis ondragelijke smarten leed, voer Hij, om zo te zeggen, ter helle. De hel is de plaats waar Gods toorn wordt gevoeld; welnu, Christus heeft de toorn Gods gevoeld, en als zodanig was Hij in de hel, is Hij ter helle gevaren.

In de tweede plaats: in de Catechismus staat Mijn Heere JC! Wat klinkt dat innig, vertrouwelijk! Temeer als u bedenkt dat de HC gewoonlijk in het meervoud spreekt; maar hier in het enkelvoud. Niet: onze Heere JC, nee: Mijn Heere JC! Hier spreekt de gelovige! Mijn Heere JC heeft dit alles geleden, geleden voor mij. Voor mij in de hel geweest. God geve, gemeente, dat wij allen naar waarheid, in oprechtheid dit de Heidelberger mogen nazeggen.

In de derde plaats, de Catechismus zegt: met dit alles heeft Hij, d.w.z. JC, mij van de helse benauwdheid en pijn verlost. Hij is in de hel geweest, opdat ik er vrij van zou zijn. nee, Hij behoefde niet naar de hel. Er was niets waaraan Hij dat verdiend zou hebben. Hij had het er echt niet naar gemaakt. Hij had nooit iets misdaan. En toch is Hij ter helle neergedaald. Voor anderen. Voor de gegebenen des Vaders, voor de Zijnen. En daarom nu voor hen geen hel meer. Mij heeft Hij van de helse benauwdheid en pijn verlost. Gemeente, de angst der hel kan groot zijn. de angst der hel deed mij alle troost missen, zegt de dichter van psalm 116. Als de hel eens op ons afkomt. Gebeurt dat nog wel eens? Geloven wij toch nog wel in het bestaan van een hel en van een hemel? Soms lijkt het alsof de mensen daarin niet meer geloven. Alsof zij onverschillig zijn geworden. Alsof zij harder zijn geworden. Maar daar hebben zij niets mee gewonnen, dreigen ze eerder alles mee te verliezen. Ik zal moeten weten, dat Christus voor mij ter helle is gevaren, dan kan ik blij en vrolijk leven! Dan behoef ik niet meer benauwd te zijn. wanneer een land in oorlog verkeerd, ligt er een druk, een domper op heel het leven. Daar weten de ouderen onder ons van mee te praten. Komt dan de bevrijding, dan valt die domper weg. Dan een heel ander, een nieuw gevoel over ons. Dat brengt nu ook het ware geloof in Christus! Een nieuw gevoel over ons. De hel weg! Verlost! Christus heeft mij van de helse benauwdheid en pijn verlost!

In de vierde plaats, dit antwoord spreek nog namelijk al aan het begin over 'aanvechtingen'. Ja, zelfs over de hoogste aanvechtingen. Er staat: opdat ik in mijn hoogste aanvechtingen... aanvechtingen van wie? De duivel is de voornaamste vijand van de kinderen Gods! hij valt hen aan, dat zijn hun aanvechtingen. wat kan hij het zwart en donker maken in ons leven. Met name in het leven der gelovigen. Vroeger had men op zee zeerover. Als er een volgeladen schip kwam aanvaren, vielen zij dat schip aan en trachten zij het leeg te roven. Zij vielen alleen volle schepen aan, nooit lege. Lege schepen bevatten geen buit. Wereldse mensen, die leeg zijn, alle genade missen, hebben niet zoveel last van de aanvallen van den boze. Maar de kinderen Gods, de gelovigen. De duivel wil hen ontroven hetgeen zij door Gods genade ontvangen hebben. Daarom spreekt de Catechismus van aanvechtingen. Ook kan de duivel soms zware lasteringen tegen God in ons hart werpen. Of hij tracht ons te bewegen tot ongeloof. Of hij valt ons aan met allerlei zonden, prikkelt ons tot overtreding van Gods geboden. Of hij keert het blaadje om en zegt, dat er voor ons geen genade meer mogelijk is, of, zoals dat wij tegen de Heilige Geest gezondigd hebben. Zie al deze aanvechtingen kunnen hoog oplopen. Gelijk de zee ook weleens hoog kan oplopen, als het hard stormt. De aanvechtingen kunnen zwaar zijn. zij kunnen hels en duivels zijn. vooral de mensen die als christenen een vooraanstaande

positie hebben in Gods kerk worden ermee lastig gevallen. Hen kiest de duivel uit, maakt hij tot mikpunt van zijn aanvallen. Maar wat zegt nu ons Catechismus?

Hij zegt – dat is ons laatste punt- dat wij in al die aanvechtingen ons ervan verzekerd mogen houden en ons ermee mogen troosten, dat JC onze Heere ook helse benauwdheden heeft geleden, neergedaald is geweest ter helle. Ons strijd heeft ook Hij gestreden. Hij is niet vreemd aan hetgeen ons als christenen overkomt, van de kant van de wereld en van de kant van de boze. De listen en aanvallen van de duivel heeft Hij ook zelf ondergaan. De hel kan niet zo heet gestookt worden, of Christus kan zeggen: ik heb dat vuur gevoeld. En Hij heeft deze ontzettende vuurproef ook doorstaan. Toen de drie jongelingen ten tijd van Daniel geworpen werden in die vurige oven, deed het vuur hen geen kwaad, toen zij er weer uit waren rook men aan hun kleren zelf niet de geur van het vuur! Zo is het ook met Christus gegaan, in Zijn neerdaling ter helle. De beproeving is zwaar voor Hem geweest. Hij heeft er onnoemelijk onder geleden, maar het heeft Hem geen kwaad gedaan, Hij is ongeschonden er uit tevoorschijn gekomen. Hij heeft de duivel en de hel overwonnen. En zie, daarmee mogen wij ons nu troosten, zegt de Catechismus. Er wordt ons toegeroepen, dat wij moet mogen hebben. Christenenmens, uw strijd is niet tevergeefs! Laat uw hoofd niet ondergaan in de golven der aanvechtingen -, Christus heeft overwonnen. Hel, waar is uw overwinning? Al schudt de twijfel uw ziel, al wordt ge gezift als de tarwe, Christus zegt: ik heb voor u gebeden dat uw geloof niet ophoudt.

Een christen kan vertroost en verzekerd zijn. als hij maar ziet op zijn Heere. Petrus kon wandelen op de golven, zolang hij maar op de Heere zag. De stormen kunnen zwaar zijn, ons levensscheepje kan dreigen te breken. Maar als de Heere maar aan boord is. Hij heeft overwonnen. Dan hebben wij een behouden vaart. Dan zal de haven worden bereikt. Alle ongelovigen zullen eenmaal aanlanden in de hel -, dat zal wat wezen. maar zij die de Christus kennen, ware christenen zijn, door de kracht van de Geest in Hem oprecht geloven, die gaan een andere haven tegemoet. Geen duivel, geen aanvechting zal dat kunnen verhinderen! Zij zullen geen schipbreuk lijden. Christus, onze Heere, stuurt het scheepje door alle brandingen heen naar de eeuwige haven des behouds.

Amen.